

Giữa Đời Bơ Vơ

*Đêm mộng寐, nhớ ngày xa xưa ấy,
Chông chất bóng hình, thân ái vô cùng,
Ta ở đâu mà mê tỉnh chập chùng,
Chùng tàn giấc, tủi hờn tuôn lệ nhớ.*

*Việt Nam ơi, bao nhiêu năm không ở,
Con đường xưa vẫn gợi nét thân quen,
Trời vẫn xanh màu trong vắt êm đềm,
Nhưng lạ cảnh, lạ tên đường, cách sống.
Giọng ai nói trọ trẹ trong âm hưởng,
Người thân tình đối xử tưởng người dưng,
Nhưng món ăn không thích hợp, lạ lùng,
Lẻ loi quá dù chung dòng máu Việt!
Ta: Mỹ ư? Dân da vàng, mũi tẹt,
Dù có thay đổi nét cũng nhận ra,
Nhìn vào nhà, nghe giọng, thấy món ăn,
Đã cho biết cội nguồn dân tứ xứ.*

*Có những lúc lòng chũu buồn, thốn thức,
Giữa cuộc đời luôn ám ức: là ai?
Tủi thân bơ vơ, lạc lõng, u hoài,
Hằng tìm mãi một quê nhà yêu dấu.*

*Việt Nam ơi, nơi chôn nhau cắt rốn,
Dấu đã xa xin vẫn chọn là quê,
Trong giấc mơ, tiềm thức vẫn quay về,
Vẫn ao ước vùi thân trên đất mẹ.*

Nguyễn P. Thúy, 06/02/2006